

Резюме:

Л.ЦАРИК, П.ЦАРИК. ЛАНДШАФТНОЕ РАЗНООБРАЗИЕ ПОДОЛЬЯ: ЭКОЛОГО- И ЛАНДШАФТНО-ГЕОГРАФИЧЕСКИЕ АСПЕКТИ СОХРАНЕНИЯ И ВОЗОБНОВЛЕНИЯ

Проведено аналіз ступені сохрненности ландшафтного різнообразия Подолья в разрезе таксонов физико-географического и административно-территориального районирования, обоснована система мероприятий эколого- и ландшафтно-экологического направления (создание новых и реорганизация действующих заповедных территорий, оптимизация функционально-пространственной структуры заповедной сети, оптимизация структуры земельных угодий) с целью сохранения и восстановления ландшафтного разнообразия региона.

Ключові слова: ландшафтное разнообразие, Подолье, оптимизация, функциональная структура, пространственная структура, землепользование.

Summary:

Tsaryk L.P., Tsaryk P.L. LANDSCAPE DIVERSITY PODILLYA: ECO-AND LANDSCAPE-GEOGRAPHICAL ASPECTS OF CONSERVATION AND RESTORATION

Prove relevance of landscape diversity in much of the natural and administrative units skirts at the present stage of development. Considered ecological and geographical approaches to conservation of landscape diversity within taxa skirts physical and geographic zoning and administrative and territorial division. Creation of protected areas (categories is below reserve and natural reserves) in the most problematic group of eighteen physiographic regions with lowest level of protection (0.04 -0.99%), which includes the five physiographic regions: Central -Podolsk region plateau broadleaf forests and 4-steppe zone areas. Plays the part of the land resources of skirts is 41.4%. The unsatisfactory state of protection is due to the absence of purposeful strategy of Protected Areas subject to the availability of potential protected areas.

Restoring landscape diversity seems to the authors in carrying out measures for landscape and ecological optimization of the territory, the first stage which supports optimization of land (sustainable and environmentally unstable) according to balancing environmental, and production functions antropo-ecology geosystems. In particular, optimization of land use aimed at reducing the unproductive and degraded arable land on average by 17% and putting them in the creation of meadows and afforestation, which will facilitate the restoration of meadow and forest man-made landscapes and the implementation of their sustainable and protection (buffer) functions within the main structural elements of the regional ecological networks.

Keywords: landscape diversity, skirts, taxonomic units, optimization, functional structure, spatial structure, land use.

Рецензент: проф. Царик Л.П.

Надійшла 28.04.2012р.

УДК 504.06

Василь ФЕСЮК, Микола ФЕДОНЮК, Віталіна ФЕДОНЮК, Ірина МОРОЗ

ЕКОЛОГІЧНА МЕРЕЖА УКРАЇНИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Розглянуто питання формування екомережі України, передумови її формування, нормативно правову базу, міжнародні та національні програми які стосуються формування екомереж. Висвітлено питання входження національної екомережі в Пан'європейську мережу шляхом створення транснаціональних заповідних територій. Проведено аналіз структурних елементів національної екомережі України та їх поширення в межах України.

Ключові слова: екологічна мережа, Україна, сучасний стан, перспективи розвитку, Пан'європейська мережа

Постановка проблеми у загальному вигляді. За екологічних умов, що склалися в біосфері загалом, і в Україні зокрема, актуальним і відносно новим інтегрованим методом збереження біорізноманіття, захисту довкілля від подальшої деградації є формування національної екологічної мережі.

Екомережа – єдина територіальна система, яка утворюється з метою поліпшення умов формування та відновлення довкілля, підви-

щення природно-ресурсного потенціалу території України, збереження ландшафтного та біорізноманіття, місць оселення та зростання цінних видів тваринного і рослинного світу, генетичного фонду, шляхів міграції тварин через поєднання територій та об'єктів природно-заповідного фонду, а також інших територій, які мають особливу цінність для охорони навколишнього природного середовища і відповідно до законів та міжнародних зобов'язань

України підлягають особливій охороні [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Основні концептуальні положення формування екомережі викладені в працях В.В. Волошина, М.Д. Гродзинського, Б.М. Данилишина, М.І. Долішнього, С.І. Дорогунцова, В.І. Олещенка, Л.Г. Руденка, В.Я. Шевчука, Ю.Р. Шеляг-Сосонка, П.Г. Шищенко, та інших. Фундаментальним аспектам формування і розвитку екомереж присвячені також праці Ю.Р. Шеляг-Сосонка (1999), П.Г. Шищенко, М.Д. Гродзинського (2001), В.А. Барановського (2001), Т.Л. Андрієнко (1991), С.М. Стойка (1995, 2004), К.М. Ситника (1995), М.А. Голубця (1997). Слід відзначити вагомий внесок Л.Г. Руденка (1999, 2001), І.О. Горленко (2001), Н.Р. Малишевої, В.І. Олещенка (2001), В.М. Пашенка (2000) в розробку концептуальних основ екомереж в руслі міжнародної стратегії узгодженого розвитку, обґрунтування географічних аспектів їх формування.

Цілі статті. Основною метою нашого дослідження є спроба дати відповіді на наступні запитання:

- що таке екологічна мережа України;
- для чого вона створюється;
- яка її структура, тенденції і проблеми формування.

Виклад основного матеріалу. Обґрунтування доцільності формування національної екологічної мережі. Після розбудови завершеної мережі природно-заповідних територій постає інше завдання – формування своєї національної екомережі. Як і вся природоохоронна громадськість Європи, Україна також розпочала на державному рівні закладати перші підвалини її формування. Це відносно новий напрям природоохоронної діяльності, хоча такі ідеї висловлювалися вченими вже давно [2].

Природоохоронна діяльність є одним з основних пріоритетів у розвитку нашої держави. За роки незалежності розроблено досить ґрунтовну законодавчу базу у сфері охорони природи. Загалом за цей період прийнято понад 90 законів України, близько 100 постанов Кабінету Міністрів України, указів Президента України, приблизно вдвічі збільшилась площа природно-заповідного фонду нашої держави. В Україні сформувалась і активно діє мережа громадських природоохоронних організацій.

Проте екологічна ситуація в країні не поліпшилась, і після Чорнобильської катастрофи експертами оцінюється як критична. Під природними територіями залишилось лише 12% її

загальної площі. Рівень забруднення екосистем перевищив їх здатність до самоочищення і самовідновлення, що призвело до їхньої деградації. Значній кількості організмів загрожує перспектива бути занесеними до "Червоної книги України", яка вже налічує 541 вид рослин і 382 види тварин, та до "Зеленої книги України", що включає 127 рослинних угруповань. Кількість видів рослин і тварин, стан яких викликає тривогу, з кожним роком збільшується. Традиційні методи природоохоронної діяльності вже не спрацьовують [3].

Нині охороняти потрібно не окремі види і розрізнені ділянки природних територій, як це практикувалось раніше, а цілісні функціональні комплекси. Саме на такому підході базується концепція створення екологічної мережі. Вона є інтегральною в організації збереження біотичного і ландшафтного різноманіття, поєднує в собі всі попередні системи охорони природи, пов'язує природоохоронну діяльність з різними секторами народного господарства (аграрним, транспортним, лісовим, туристичним тощо) і є основним елементом стратегії сталого розвитку.

Концептуально екомережа на даному етапі є інтегруючою ідеєю збереження навколишнього природного середовища. Це обов'язкова ланка, що поєднує в одне ціле всі концепції системи охорони природи. Її метою є відновлення генетичної, екологічної і функціональної нерозривної єдності біологічних систем як взаємообумовленої цілісності на основі вільного обміну біоенергетичною та генетичною інформацією, можливостей природної міграції та розповсюдження рослин і тварин.

Тому важливе значення має подальше вдосконалення нормативно-правової бази у сфері формування екологічної мережі, створення на основі природних комплексів і унікальних територій об'єктів, що підлягають особливій охороні. Це сприятиме зменшенню, запобіганню та ліквідації негативного впливу господарської та іншої діяльності людей на навколишнє середовище, збереженню природних ресурсів, генофонду живої природи.

Це якісно новий підхід до розв'язання традиційної проблеми взаємовідносин людського суспільства і природи, спрямований на забезпечення функціонування всіх природних компонентів довкілля як єдиної цілісної системи. Нині це основний реальний шанс у намаганнях екологічно свідомої частини людської спільноти зберегти природне середовище від подальшої його руйнації і остаточного виснаження

[1].

Національна екомережа як складова Пан-Європейської екологічної мережі. Пан-Європейська екомережа (EKONET) – це нова політика в охороні природи. Вона була започаткована в Нідерландах і зараз набуває значного розвитку. Загальна Європейська мережа розглядається як основний напрям реалізації стратегії збереження біологічного та ландшафтного різноманіття. EKONET націлена на інтеграцію територій, що охороняються, і тих, де зберігається природна рослинність, у різних країнах Європи в єдину систему, яка б забезпечувала функціонування, збереження і відтворення всього біорізноманіття.

Національне законодавство з проблем формування екологічної мережі у нашій країні є поки що дуже обмеженим із-за короткого періоду часу, що минув від початку його створенню. Вихідним, основним нормативним документом в цій галузі є, беззаперечно, Закон України "Про Загальнодержавну програму формування національної екологічної мережі України на 2000-2015 роки", №1989-III, прийнятий Верховною Радою України 21 вересня 2000 року, далі у тексті – Програма [2].

Вже в цьому документі було визначено шляхи організації спільних транскордонних елементів національної екологічної мережі та Всеєвропейської екологічної мережі.

Програмою передбачається забезпечити поєднання національної екологічної мережі з екологічними мережами суміжних країн, що входять до Всеєвропейської екологічної мережі, шляхом створення спільних транскордонних елементів екологічної мережі у межах природних регіонів та природних коридорів, узгодження проектів землеустрою на прикордонних ділянках.

Створення спільних транскордонних елементів національної екологічної мережі здійснюватиметься у співробітництві з такими країнами:

Республіка Польща – Західнополіський біосферний заповідник, біосферний заповідник Східні Карпати, Розточанський біосферний заповідник;

Республіка Білорусь – Західнополіський біосферний заповідник, Рівненський природний заповідник, національний природний парк Прип'ять-Стохід;

Російська Федерація – Сновський природний заповідник, Луганський природний заповідник, Деснянсько-Старогутський національний природний парк, національний природний

парк Меотида, національний природний парк Донецький кряж;

Румунія – Дунайський біосферний заповідник, Вишницький національний природний парк;

Республіка Молдова – Нижньодністровський національний природний парк;

Словацька Республіка – біосферний заповідник Східні Карпати.

Розробники національного законодавства в цій сфері та формування екомережі в нашій країні спиралися на досвід європейських країн з цієї проблеми. Країни Європи вже надбали певний досвід зі створення як національних, так і міжнародних охоронних територій та об'єктів, що є результатом плідної міжнародної співпраці, проведення спільних наукових заходів.

Методичною основою створення і розвитку національних екологічних мереж у європейських країнах нині стала Пан-Європейська Стратегія збереження біологічного і ландшафтного різноманіття.

Правовою основою формування національної екологічної мережі є Закони України: "Про охорону навколишнього природного середовища" від 25 червня 1991 року, "Про природно-заповідний фонд України" від 16 червня 1992 року [9], "Про тваринний світ" від 13 грудня 2001 року, "Про рослинний світ" від 9 квітня 1999 року, "Про Загальнодержавну програму формування національної екологічної мережі України на 2000-2015 роки" від 21 вересня 2000 року, "Про екологічну мережу України" від 24 червня 2004 року"; Земельний кодекс України від 25 жовтня 2001 року, Лісовий кодекс України від 8 лютого 2006 року, Водний кодекс України від 6 червня 1995 року.

Формування, збереження та використання екомережі здійснюється відповідно до таких основних принципів [5]:

а) забезпечення цілісності екосистемних функцій складових елементів екомережі;

б) збереження та екологічно збалансоване використання природних ресурсів на території екомережі;

в) зупинення втрат природних та напівприродних територій (зайнятих рослинними угрупованнями природного походження та комплексами, зміненими в процесі людської діяльності), розширення площі території екомережі;

г) забезпечення державної підтримки, стимулювання суб'єктів господарювання при створенні на їх землях територій та об'єктів природно-заповідного фонду, інших територій,

що підлягають особливій охороні, розвитку екомережі;

г) забезпечення участі громадян та їх об'єднань у розробленні пропозицій і прийнятті рішень щодо формування, збереження та використання екомережі;

д) забезпечення поєднання національної екомережі з екомережами суміжних країн, що входять до Всесвітової екомережі, всебічний розвиток міжнародної співпраці у цій сфері;

е) удосконалення складу земель України шляхом забезпечення науково-обґрунтованого співвідношення між різними категоріями земель;

є) системне врахування екологічних, соціальних та економічних інтересів суспільства.

Основним каркасом екомережі має бути існуюча мережа природно-заповідного фонду, однак доповнена новими елементами. Зокрема, до неї залучатимуться інші природні території, що охороняються, та перспективні для заповідування, які будуть з'єднуватися природними екокоридорами, що забезпечить безперервний біоенергетичний та генетичний обмін у межах природного середовища. Буферні зони будуть сприяти зміцненню мережі та її захисту від зовнішніх негативних факторів. Визначатимуться й охоронятимуться центри біорізноманіття, ареали раритетності, міграційні шляхи тощо. Головна мета екомережі – зберегти весь комплекс екосистем, середовищ існування видів та їх генетичної різноманітності, не допустити подальшої фрагментації рослинного покриву, забезпечити достатній простір природних середовищ для збереження видів, створити сприятливі умови для вільного розселення і міграції видів флори і фауни, забезпечити відновлення компонентів ключових екосистем та екологічну стабільність ландшафтів України, що є запорукою стабільності людського життя [2].

Формування екологічної мережі передбачає зміни в структурі земельного фонду країни шляхом віднесення (на підставі обґрунтування екологічної безпеки та економічної доцільності) частини земель господарського використання до категорій, що підлягають особливій охороні з відтворенням притаманного їм різноманіття природних ландшафтів.

Важливим є визначення просторових параметрів елементів національної екологічної мережі.

Національна екологічна мережа включає елементи загальнодержавного і місцевого зна-

чення, які визначаються за науковими, правовими, технічними, організаційними та фінансово-економічними критеріями.

До елементів національної екологічної мережі загальнодержавного значення належать природні регіони та природні коридори [3].

Природні регіони – природно-територіальні утворення значної площі, суцільність яких визначається характерними для них фітоландшафтами, фізико-географічними, адміністративними та іншими ознаками, що характеризуються типовими та унікальними природними компонентами, які виконують регіональну екостабілізуючу роль. В першу чергу тут зосереджено існуючі та такі, що створюватимуться, природно-заповідні території. Насамперед це регіони Карпат, Кримських гір, Донецького кряжу, Приазовської височини, Подільської височини, Полісся, витоків малих річок, окремих гирлових ділянок великих річок, прибережно-морської смуги, континентально-го шельфу тощо.

Природні коридори – основні комунікаційні елементи національної екологічної мережі, що забезпечують природні зв'язки зонального характеру. У першу чергу це Поліський (лісовий), Галицько-Слобожанський (лісостеповий), Південноукраїнський (степовий), а також меридіональні природні коридори, просторово обмежені долинами великих річок – Дніпра, Дунаю, Дністра, Західного Бугу, Південного Бугу, Сіверського Дінця, які об'єднують водні та заплавні ландшафти – шляхи міграції численних видів птахів і тварин.

Окремий природний коридор, що має міжнародне значення, формує ланцюг прибережно-морських природних ландшафтів Азовського і Чорного морів, який оточує територію України з півдня.

Висновки. На основі проведених досліджень, аналізу законодавчо-нормативної бази по створенню, збереженню і використанню національної екологічної мережі, вивчення звітно-статистичних даних і спеціальної літератури можна зробити наступні висновки.

1. Створення та функціонування екологічної мережі України в наш час є перспективним інтегрованим методом збереження природного середовища, біологічного різноманіття, запобігання подальшої деградації земель, що зазнали значного антропогенного навантаження і втрати господарсько цінних властивостей.

2. Екологічна мережа України є органічною складовою Пан-Європейської екологічної мережі, що стало логічним наслідком геогра-

фічного розташування нашої країни у центрі Європи, впровадження у національне екологічне законодавство принципів міжнародної співпраці у сфері охорони природи та дотримання нашою державою зобов'язань, які випливають із намірів інтегруватися у поважні міжнародні інституції (Європейський Союз, СОТ тощо).

3. Найважливішими складовими націо-

нальної екологічної мережі на період створення були ліси та інші лісовкриті площі – 10380,2 тис. га (17,2 % території країни), пасовища – 5465,6 тис. га (9,06 %), об'єкти і території природно-заповідного фонду України – 2399 тис. га (4,0 %), сінокоси – 2307,3 тис. га (3,82 %), лісосмуги – 645,5 тис. га (1,07 %).

Література:

1. Корсак Н. Б. Про стан виконання Загальнодержавної програми формування національної екологічної мережі. / Н.Б.Корсак //Екологічний вісник. – 2003. – №3–4. – С. 2–4.
2. Закон України „Про Загальнодержавну програму формування національної екологічної мережі України на 2000–2015 роки” від 21 вересня 2000 року №1989-III // Відомості Верховної Ради, 2000, №47, ст. 405.
3. Всеєвропейська стратегія збереження біологічного та ландшафтного різноманіття. Матеріали третьої всеєвропейської конференції міністрів „Довкілля для Європи”. – К.: Мінекобезпеки, 1998. – 54 с.
4. Царик Л.П. Географічні засади формування і розвитку природоохоронних систем Поділля: концептуальні підходи, практична реалізація / Л.П. Царик – Тернопіль: Видавн. відділ ТНПУ, 2009. – 320 с.

Резюме:

В.Фесюк, Н.Федонюк, В.Федонюк, І.Мороз. ЕКОЛОГИЧЕСКАЯ СЕТЬ УКРАИНЫ: СОВРЕМЕННОЕ СОСТОЯНИЕ И ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ.

Рассмотрено вопросы формирования экосети Украины, предпосылки её формирования, нормативно-правовую базу, международные и национальные программы касающиеся формирования экосетей. Освещены вопросы вхождения национальной экосети в Пан-Европейскую сеть путем формирования транснациональных заповедных территорий. Проведен анализ структурных элементов национальной экосети Украины и их распространение в границах Украины.

Ключевые слова: экологическая сеть, Украина, современное состояние, перспективы развития, Пан-Европейская сеть.

Summary:

V.Fesuk, N.Fedonuk, V. Fedonuk, I.Moroz. ECOLOGICAL NETWORK OF UKRAINE: THE PRESENT STATE AND PROSPECTS.

On the basis of the conducted researches, to the analysis of legislative-normative base on creation, saving and use of national ecological network, study of current-statistical data and special literature it is possible to do next conclusions.

Creation and functioning of ecological network of Ukraine in our time is the perspective integrated method of saving of natural environment, biological variety, prevention of subsequent degradation of earths, that tested the considerable antropogenno loading and loss economic valuable properties.

The ecological network of Ukraine is the organic constituent of the EKONET, that became logical investigation of geographical location of our country in the center of Europe, introduction in the national ecological legislation of principles of international cooperation in the field of guard of nature and observance by our state of obligations which swim out from intentions to be integrated in worthy international institoutsii (European Union, SOT and others like that).

Forests were the most important constituents of national ecological network on the period of creation - a 10380,2 thousand of ga (17,2 % territories of country), pastures - a 5465,6 thousand of ga (9,06 %), objects and territories of the natural-protected fund of Ukraine - a 2399 thousand of ga (4,0 %), haymakings - a 2307,3 thousand of ga (3,82 %), forest bells - a 645,5 thousand of ga (1,07 %).

Keywords: a network of ecologically, Ukraine, the current state and prospects of development of the Pan-European network.

Рецензент: проф. Царик Л.П.

Надійшла 09.04.2012р.

УДК 332.3(477.8)

Зіновій ПАНЬКІВ

ПРОСТОРОВІ ПОКАЗНИКИ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ В КАРПАТСЬКОМУ РЕГІОНІ УКРАЇНИ

Проаналізовано структуру земельних ресурсів Карпатського регіону та в межах населених пунктів, зміни у розподілі земельного фонду між землевласниками, землекористувачами за період незалежності України, запропоновано використовувати в якості просторового показника землекористування забезпеченість земельними угіддями в розрахунку на одного користувача.

Ключові слова: землекористування, земельні ресурси, Карпатський регіон, просторові показники, забезпеченість.